

Meno: Veronika Pavelková

Vek: 14 rokov

Bydlisko: Nacina Ves 111, 072 21

Mail: veronikapavelkova4@gmail.com

Ročník: IX.

Škola: ZŠ Nacina Ves č. 63, 072 21

Ochrankyňa Ela

„Och, domovina krásna, môjmu srdcu najmilšia, milujem ťa tak silno, že by som za teba vedela položiť aj svoj život,“ povedala Ela, keď vyšla z drevenej chalúčky na okraji Vysokých Tatier.

Ela sa nikdy na nič nest'ážovala, aj keď žila, ako žila. Vyrastala iba so starým otcom, ktorý ju obdarúval najväčšou láskou. Jej rodičia zahynuli pri požiari v meste. Po tej smutnej udalosti si ju starý otec zobral k sebe. Ela sa veľmi rada prechádzala po tatranských chodníčkoch. Poznala takmer každúčký strom, každúčký kút týchto hôr. Odvaha jej nechýbala. Nebála sa šplhať po skalách a nielenže bola statočná, ale aj dobrosrdečná a krásna. Jedného dňa ju dedko poslal do mesta kúpiť dva bochníky chleba. Do mesta to boli dobré dve míle, ale Ela nereptala, vzala peniaze a s radosťou sa vybrala na cestu. Na trhu v meste sa dalo kúpiť skoro všetko a vybrala dva veľké okrúhle bochníky, ktoré jej a dedkovi vydržia určite aspoň na týždeň. Vtom z ničoho nič strhol sa veľký zmätok. Ľudia, kričali, pobehovali a niekam ukazovali. Ela netušila, čo sa deje. Ale keď sa poriadne zahľadela, všimla si hustý čierny dym, ktorý sa vznášal k oblohe z miesta, kde stála ich chalúčka. Ela od hrôzy zmeravela. Zbledla, obliel ju studený pot a obrovský strach jej zovrel srdce. Pustila z rúk chleby a utekala domov ako jej sily stačili. Vôbec nevedela, čo urobí, keď príde domov. Hlavou jej prebehli hrôzostrašné myšlienky. Udychčaná dobehla k chalúčke, ktorú oblizovali plamene. Srdce jej prestalo biť a slzy stekali tak rýchlo, že nimi mohla pomáhať ľudom hasiť. Rozbehla sa k chalúpe a kričala: „Dedko, dedko!“ No nik sa neozýval. Pocítila takú silnú bolesť ako nikdy predtým. Vtom sa jej zezdalo, že začula iný krik, azda hlas nejakého dieťaťa? Pobehla za tým hlasom a tam pod smrekovým kmeňom uvidela ležať malého chlapčeka. Bol privalený a nemohol sa pohnúť. Ela sa ho odtiaľ snažila vyslobodiť zo všetkých síl. Nevšimla si, že strom za jej chrptom, dvakrát taký vysoký ako ten, čo zavalil chlapča, sa začal lámať. Strom sa zrútil veľmi rýchlo. Potom nastalo ticho. Oheň ustúpil a nadišla tma. Na druhý deň ráno hľadal dedko svoju milovanú vnučku aj s mnohými ľudmi, ale našli iba malé chlapča s malým škrabancom.

Elino telo sa nikdy nenašlo. Tatraci hovoria, že Ela dodnes blúdi Tatrami ako duch a chráni ich pred nebezpečím.